

THRILLER

MAGNUS JONSSON

NENÁVIST SKLÍZÍ,
CO ZASELA

ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA

NENÁVIST sklízí, co zasela... Expertka na šifrování Linn Ståhlová, bývalá anarchistka a antifašistka, se věnuje postgraduálnímu studiu a je přesvědčená, že se svým bojem proti neonacistům skončila. Když se ale parta jejích dávných přátel z Antifašistické akce stane obětí brutálního organizovaného útoku a později dojde k vraždě, opět nemá na vybranou. Znovu spojí síly s inspektory Rickardem Stenlanderem a Erikem Svenssonem a poskytne policii své znalosti.

Tentokrát je však boj velmi osobní a Linn se nakonec pustí do pátrání po vlastní ose. Sleduje stopu dvojitého agenta, který se evidentně snaží co nejvíc uškodit Antifašistické akci, propracovává se seznamem jejích členů a podle všeho se je chystá jednoho po druhém zlikvidovat. Nečekaná odhalení Linn vedou do Dánska, k lidem, kteří již dříve usilovali o její život...

**ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA**

MAGNUS JONSSON

ŽENA,
KTERÁ
LOVILA
SAMA

Přeložila Hana Švolbová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kvinnan som jagade ensam © Magnus Jonsson

First published by Modernista, 2019

Czech edition published in arrangement with Partners
in Stories in conjunction with Livia Stoia Literary Agency

Translation © Hana Švolbová, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-597-5 (ePub)

ISBN 978-80-7625-596-8 (pdf)

ISBN 978-80-7625-123-6 (print)

„Kdybyste se mne zeptali, proč jsem vstoupil do milice,
odpověděl bych vám: ‚Abych bojoval proti fašismu.‘
A kdybyste se mne zeptali, za co bojuji,
odpověděl bych: ‚Za všeobecnou slušnost.‘“¹

George Orwell, *Hold Katalánsku*.

George Orwell se na straně anarchistů dobrovolně
zúčastnil španělské občanské války v letech 1936–1937

„Svobodní ptáci si razí cestu vzdušným oceánem.
Mnozí z nich svého vzdáleného cíle nedosáhnou.
Má to tak být. Umírají svobodní.“

TORGNY SEGERSTEDT, 1940

¹ George Orwell: *Hold Katalánsku a Ohlédnutí za Španělskou válkou*. Přeložil Gabriel Gössel. Praha: Odeon, 1991. (Pozn. překl.)

Kapitola 1

Čtvrtek

BLÍŽILI SE. Minibus poskočil na nerovném povrchu, sklouzl po šterku a naklonil se, pak se pneumatika opět zapřela v zatáčce. Ezgi sklouzla po sedačce a naštvaně se chytla sedadla před sebou. Nikam nespěchali. Času by měli mít dost. Přesto Anton zarputile zkoumal hranice toho, co minibus na úzké lesní cestě zvládne. Vozík za nimi se houpal a tahal za tažné zařízení.

Ezgi zkoumala jeho obličej ve zpětném zrcátku. Rysy měl ztuhlé, pohled soustředěný. Byl ve stavu podobném tranzu. Ruce pevně svíraly volant. Už ho takhle viděla, při jiných akcích. Jako by všechno zmizelo, kromě úkolu. Jako kdyby starost o ostatní už nic neznamenal.

Nad cestou se klenuly černé větve a oni ujížděli tmou. Před nimi přeběhla liška. V záři reflektorů se jí zaleskly oči, než zmizela mezi stromy. Anton stočil volant stranou a auto sebou trhlo. Levý pár kol sklouzl po okraji příkopu a sedadla se mocně otrásla. Anton tiše zaklel a znovu vmanévroval vůz na cestu.

Ezgi zavrtěla hlavou a podívala se na ostatní. Seděli vyrovnaní vedle sebe na zadním sedadle. Tři osoby. Mlčící, černě oděné. Vážné výrazy. Až na Ylvu, která se na ni usmála a zavrtěla nad tou rallye hlavou. Zbylí dva, Klaas a Fredrik, upírali zrak ven do tmy.

Na sedadle před Ezgi seděl Ivan a napjatě hleděl z okénka. Stín, který mu dopadal do tváře, posiloval dojem, že jeho tvrdé rysy jsou vytesané z kamene. Mezi prsty převaloval teleskopický obušek. Lesklý černý kov se třel o matné kožené rukavice.

Už to nebylo daleko.

Ezgi se na místě zavrtěla. Pod kuklou, kterou si vytáhla na čelo, ji svědilo ve vlasech. Pulz jí zrychloval. Do krve proudil adrenalin. Zapůsobila na ni zběsilá jízda i zvuk z reproduktorů. Těžké basové linky. Z tvrdého hiphopového rytmu jí vibrovalo na prsou. El-P z Run the Jewels zněl našťvaně: *„Fear’s been law for so long that rage feels like therapy, nobody gets no more sleep till we teach them remembering.“* Souhlasně textu přikyvovala. Slova proplula prostorem vozidla, ale dál jí zněla v hlavě jako nějaká mantra.

Instrukce pro to, co mělo přijít.

Anton zabrzdil. Podle očekávání na břehu vůbec nikdo nebyl. Písek vypadal zamrzle. Větve vrby narážející na vodní hladinu pokrývala námraza. Jejich špičky dělaly na vodě kruhy. Když si Ezgi natahovala rukavice, usmívala se. Blížilo se jaro. Před několika týdny, když dělali průzkum, mohli přejet na běžkách přes led. Přesto se rozhodli počkat na oblevu. Kánoe jim připadaly jistější a v případě útěku i rychlejší. Především budou téměř neviditelní, až poplují ve tmě blízko u hladiny.

Navzájem si pomohli se sejmutím kánoí z vozíku a odnesli je k vodě. Potom batohy. Šest kusů, které Anton vyrovnal vedle lodí.

„Poslední kontrola. Prověřte vybavení.“

Klekli si a otevřeli batohy. Lana. Kladio. Sekera. Páčidlo. Pákové štípací kleště. Slzný plyn. Termokamera. Ezgi zatřásla láhvemi s benzinem na dně své tašky, ale stály

rovně. To byla její zodpovědnost. Vyzkoušela zapalovač a osnil ji intenzivní plamen. Fredrik se na ni dopáleně podíval a zařval.

„Ne, do prdele. Žádný světlo. To snad chápeš? Trvá půl hodiny, než se zrak maximálně přizpůsobí tmě.“

Zastyděla se, ale stejně ji urazil. *Musí ji tak ponižovat?* Změny jeho nálad nezvládala. Rozpoložení. Včera večer byl tak roztomilý. Doma. V posteli. Najednou to byl úplně jiný člověk. Tvrdý. Nesmiřitelný. I když šlo o důležitý úkol, nemohla vystát, jak mluvil. Přece už všichni dostali své instrukce. Role byly spravedlivě rozdělené. A jeho autoritářská péče byla opakem všeho, za čím stáli: zásahu bez velitele.

Proti fašistům.

Kánoe neslyšně prořezávaly temnou vodu. Potáplice s bílým vzorem rychle zaplula pod hladinu, když se přiblížili. Znovu se vynořila někde ve tmě. Nad vodou se nesl zlověstný křik. Avšak ve stavení, které tušili někde vpředu, nikdo nereagoval. Na molu žádný pohyb. Nerozsvítilo se žádné světlo. Obrysy domu se objevily, teprve když už téměř dosáhli pobřeží u pozemku. Vysoký plot se vinul po skaliscích, dolů ke břehu a dál k molu.

Beze slova dopluli na malou plázičku v rohu pozemku. Ezgi tři hliníkové kánoe přivázala. Anton podal Klaasovi pákové kleště. Ozvalo se kovové cvaknutí a ocelová oka plotu se rozevřela.

Anton spustil CAT mobil a houpavým pohybem namířil termokameru na pozemek. Na obrazovce infračerveně zazářil spící pták na větvi stromu. Ale žádní lidé, ani nic jiného, co vyzařuje tělesné teplo. Klaas vedle něj pracoval rychle, navyklymi pohyby. Oka se rozestupovala, jedno po druhém. Ostatní za ním napjatě vyčkávali.

Rychle prolezli rozstřiženým plotem a přes obličej si stáhli černé masky. Anton je vedl širokým obloukem k domu, aby se vyhnuli pohybovým čidlům u můstku. Zbylé bezpečnostní kamery domu mířily jinam, k silnici u hlavního vchodu.

Zastavil je a pozoroval dům. Zchátralá skautská chata si výrazně polepšila, co ji od obce Tyresö koupila organizace Severské kopí, ovšem pod falešným jménem. Stopy po kurzech pro nováčky, jak skupina uvedla do smlouvy, aby pohledal. Činnost, která v těchto prostorách nyní probíhala, měla zcela jiné cíle. Tisk literatury bílé síly, novin, nálepek a plakátů. Rozesílání oblečení s hesly a logy. Šlo o milé záležitosti typu *Ukamenovat zrádce národa* včetně runy odal, připomínající hrot šípu, v pozadí. S pravidelnými odstupy se zde konaly výcvikové tábory pro různé buňky mládežnických jednotek. V blízkém lese se vinuly provizorní opičí dráhy. Ve sklepě se nacházela skvěle vybavená posilovna. Plavecké a potápěčské tréninky probíhaly u mola, pokud to dovolilo počasí. S mapováním pomohl Fredrikovi před zásahem jeden odpadlík. Za úplatu.

Klaas a Ivan odtáhli spolu s Antonem dřevěnou lavičci, která stála vedle odklizeného venkovního nábytku na okraji pozemku. Společně ji opřeli o horní patro jako rampu. Ezgi se chytla prken, zapřela se nohama, rychle vyšplhala po čtyřech nahoru a opatrně se naklonila k oknu. Na rozdíl od oken v přízemí a zadních dveří, které vedly k molu, nebyla horní okna zabezpečená; na skle neviděli žádnou bílou krabičku s vibračním alarmem a magnetickým spínačem.

Přejela prsty po okraji okna a nahmátla mezeru. Dala znamení, že chce páčidlo. Zatlačila. Ozvalo se suché za-

praskání. Strčila páčidlo pod zámek, vylomila ho a okno se otevřelo. Opatrně vlezla do místnosti. Čpělo to tu jako ve starém domě: zatuchlý vzduch, prach a dřevo. Postavila se vedle okna, aby její silueta nebyla patrná proti slabému světlu zvenčí. Aby se z ní nestal terč, kdyby ji někdo objevil. Napínala zrak, ve tmě nedokázala rozeznat žádný pohyb. Jenom stůl, několik židlí a několik zapomenutých kelímků od kávy. Tohle byla jídelna. Vyklonila se z okna a pokynula ostatním. Jeden po druhém rychle vylezli za ní do domu a z malého podkroví sešli po schodech dolů. Vyrovnali se v temné místnosti v přízemí.

Srdce jí bušilo, v zátylku stékal pot. Vedle ní se ozýval přerývaný dech ostatních. Vnímala sladkou vůni Fredrikova dechu. Vzpomněla si na jeho chuť z předchozího večera.

Anton zvedl ruku jako znamení, že mají čekat. V zadních místnostech by neměl být žádný alarm.

Přesto tu něco bylo.

Neurčitý pocit, který se vznášel v prostoru.

Nehnutě stáli, zatímco dům jako by zadržoval dech. Anton rozsvítil baterku. Kužel světla přelétl po dvou velkých digitálních tiskárnách. Podél zdi stály krabice s papíry různých formátů. *To její úkol usnadní*, pomyslela si Ezgi. Anton na ni pokývl, aby se začala připravovat. S čelovkou si dřepala a z batohu vytáhla láhve s benzinem. Ivan a ostatní následovali Antona do další místnosti. Ezgi měla elektrickou pistoli. Ostatní se spokojili se slzným plynem. A Ivan s teleskopickým ocelovým obuškem.

Ezgi za nimi pohlédla. Připadalo jí to nepříjemné, přehnané. Dům byl přece prázdný. Násilí jí nikdy nic neříkalo, dokonce ani v případě sebeobran. Ale přistoupila na to, že musí pracovat různými metodami, pokud chtějí

nacisty dostat. Demonstrace. Ovlivňování veřejného mínění. Internetové útoky. Vzdělávání. A ničení prostor a zařízení používaných k popuzování proti menšinám nebo k útokům na obránce demokracie. Někdy museli šíření nenávisti zastavit čistě fyzicky. Aby chránili všechny, kdo věří v soucit a lásku.

Anton světlem přelétl další místnost. Ložnici s devíti patrovými postelemi. Schody do sklepa. Do tělocvičny. Vypadalo to jako fotky, které získali z napíchnutého instagramového účtu. Za pomoci vlastních fotek neonacistů mohli sledovat, jak protivníci nově získanou chatu vybavují.

Ucítil zápach benzínu. Ezgi se do toho pustila. Vykročil k dalším dveřím. Potřebují se ujistit, že v domě nejsou žádní lidé, než ho podpálí. Vyčkával s rukou na klíce. Ostatní stáli připravení za ním. Velká serverovna byla vybavená poplašným zařízením. Ale nedalo se nic dělat. Tady se ukládal veškerý digitální materiál a uchovávaly zbraně, uniformy a štíty: vybavení, které už bylo několikrát využito, ačkoli tuto organizaci založilo Severské hnutí odporu jako akční skupinu teprve nedávno. Jádro nekompromisních nacistických aktivistů se poměrně brzy zaplnilo bývalými členy skupiny Soldiers of Odin, několika odpadlíky z řad stockholmských fotbalových fanoušků, kteří vyměnili fotbal za politiku, a nově naverbovanými mladými kluky z vylidněných míst ze středního Švédska. Za necelý měsíc zvládla skupina zalít památník Raoula Wallenberga na náměstí Norrmalmstorg prasečí krví, odpálit bombu před syndikalistickým fórem v Göteborgu a zaútočit na bydliště komunálních politiků ve Skurupu.

Anton kladivem zatloukl páčidlo do mezery v pantu. V místnosti se rozléhala ozvěna. Znovu bouchnul a za-

přel se do rukojeti. Závěs neochotně povolil a panty se uvolnily. Podal kladivo Ylvě a dveře otevřel. Nic se nestalo. Alarm byl neslyšný. Signál putuje přímo do bezpečnostní agentury, které bude nějakou chvíli trvat, než se z centrály na ostrově Tyresö k izolované chatě dostane.

Měli by mít dost času k dokončení svého úkolu, když už se alarm spustil. Než se někdo objeví, dům bude v plamenech a oni budou v kánoích někde daleko odtud.

Pokud byl alarm aktivovaný.

Což nebyl.

Rychle vešel do místnosti, ostatní za ním. Posvítil na stěnu před sebou. Nemyšlil se. Poplašné zařízení na druhém konci místnosti bylo vypnuté. Zelené a červené diody, které by měly blikat, byly zhasnuté. Ztuhl. Zarazil ostatní. Když pevně stiskl rukojeť baterky a světlem přešel po liště podlahy, srdce mu bušilo. Spatřil krabice s černými uniformami. Neprůstředné vesty. Hole. Obušky. V rohu se ozývalo slabé šumění serveru. Pozvedl baterku do druhého rohu místnosti.

Vedle něj proklouzla Ylva a rozsvítila svou baterku. Obrysy těl spatřili zároveň.

Ani jeden však nestihl zareagovat, než se černá masa odlepila od zdi a zaútočila.

Mohli mít šanci, kdyby na útok byli připravení. Takto sotva stačili pozvednout ruce na ochranu, když se na ně vrhlo sedm útočníků.

Světlo z Ylviny baterky se zalesklo na obušku, který proti ní pozvedl jeden z útočníků. Neohrabaně před sebou máchala kladivem. Zasáhla černou postavu do ramene. Potom se zapotácěla, protože ji obušek trefil do spánku. Před očima jí zajiskřilo. Opřela se o zeď. Klaase postrčili k ní. Slyšela syčivý zvuk jeho slzného plynu, který namí-

řil na útočníky. Místnost před ní poblikávala. Nevěděla, jestli se ty stroboskopické efekty odehrávají v její hlavě, nebo je vytváří mihotavé světlo baterek divoce prořezávající tmu. Koutkem oka zahlédla, jak se Klaasův obličej rozsvítil. Někdo na něj namířil baterkou. Potom dostal do tváře pěstí. Když se hlava vytočila do strany, v krčních obratlích mu zapraskalo. Slzný plyn dopadl s kovovým cinknutím na zem. Ylva namířila kužel světla na útočníka a zaostřila. Oči ji pálily od slzného plynu. Zvedla kladivo. Než stihla úder provést, někdo ji mohutně odkopl na Klaase.

Všechno se dělo naráz. Rány padaly jedna za druhou. Skrčila se, když ji obušek praštil do břicha. Zalapala po dechu. Kašlala z palčivého slzného plynu. Kolem sebe slyšela duté zvuky tupých ran z toho, jak byli mláceni její kamarádi. Černé postavy byly všude. Držela baterku před sebou, aby útočníky oslepila. Přesto se jeden z nich vrhl kupředu. Klaas se chouлил vedle ní, do břicha ho zasáhlo čísi koleno. Ylva cítila, jak se chytil jejího oblečení, aby neupadl. Přejížděla baterkou po pokoji. Stranou viděla, jak Ivana někdo udeřil do čela. Kamarád padl dozadu přes Klaase a temenem se praštil o betonovou podlahu. Černě oděné postavy na ně v řadě napochodovaly. V záblescích světél z baterky spatřila jejich zarudlá bělma a tmavé panenky. Z očí sršela nenávist. Někteří měli pohledy zakalené. Zdrogované.

Ivan a Klaas se plazili na druhý konec místnosti. Couvala za nimi a mnula si oči. Zamžourala kvůli teplé krvi, stékající z rány na čele. Protivníků bylo moc. *Nemají šanci.* Hrůzou se jí sevřelo hrdlo. Světelné kužely z baterek útočníků protínaly temnou místnost jako laserové meče. Snažila se klidně dýchat. Dusila se slzným plynem, který

jí stahoval hrdlo. Přesto zůstávala stát, aby bránila ostatní. Byla to její zodpovědnost. *Tohle naplánovali společně. Společně to i dokončí.* Zvedla ruku, aby si ochránila hlavu před obuškem, když vtom přešli ti v černém do dalšího útoku. Posvítla baterkou za sebe. Obrisy dveří, kterými přišli, spatřila na druhé straně místnosti.

„Musíme se dostat ven. Utíkejte ke dveřím.“ Z protější strany se ozval přídušený hlas. Fredrikův. Nebo možná Ivanův. Ylva horečně pátrala kuželem světla. Najednou se v něm objevil Ivanův pohled plný paniky. Ivana a Fredrika natlačili zpět proti dveřím. Ylva hledala dál, a když ve světle spatřila Fredrikův obličej, ztuhla jako led. Vypadal jako upír. Jedno oko lemovala kapající tmavá krev, která kolem tváří a úst vytvářela pokroucené obrazce. Rty se mu ve světle baterky nepřírozně rudě leskly.

Kladivem máchla dozadu, chtěla muže v černém udržet dál od sebe. Uslyšela zasténání, když zasáhla něco měkkého. Už to nešlo dál. Tělo jí téměř umdlévalo kvůli všem ranám, které utřžila. *Jestli se z té tmavé místnosti nedostanou, umřou.* Ylva tápala vzad a dotkla se Klaase. Zatahla za něj. Vlekla ho rychle ke dveřím, kterými přišli. Sledovala Klaase, jak následuje Ivana do dalšího pokoje. Ti v černém stáli okamžitě za ní. Jejich přerývané dýchání se mísilo s něčím, co znělo jako nelidské chroptění. Rány jí dopadaly do týlu, na krk a ramena. Z kostrče jí vystřelila ostrá bolest, když ji zasáhla okovaná těžká bota. Někdo ji chytil za oblečení. Pevně svíral. Vytrhla se. Máchala kolem sebe kladivem a baterkou. Otáčela se. Mlátla do vzduchu. Rychle klopýtala ke dveřím.

Najednou se ve dveřích objevila Ezgi a přitáhla ji k sobě. V ruce držela kovovou lahvičku, kterou mířila přímo před sebe. Když do místnosti, směrem k proná-

sledovatelům, vyprázdnila celý slzný plyn, zlověstně to syčelo. Ozvalo se kašláním. Nadávky. Nacisté se zastavili. Váhali.

Ylva popadla Ezgi. Tohle je jejich jediná šance. Dotáhla ji do další místnosti a viděla, jak kamarádka zamířila ke své tašce. Na druhém konci pokoje tahal Klaas a další za dveře na terasu, ale nemohli je otevřít. Dveře byly zajištěné. Klaas zoufale ukázal ke slabému světlu v okně, které bylo patrné na protější straně místnosti s tiskárnami.

„Ven! Musíme ven! Vezmeme to oknem.“

Klaas se odrazil, schoulil se, rukama si kryl hlavu a vrhl se do okna. Sklo se roztránilo. Propadl ven na zem. Ylva vyskočila za ním.

Dopadla na kolena na trávník a vytřela si krev z očí. Viděla Klaasova záda. Mířil k díře v plotu. Rozeběhla se za ním k molu, zakopla a pak prolezla plotem. Otočila se a pomohla skrz díru Ivanovi. Jedna ruka mu visela u těla nepřírozeně volně, jako umrtvená. Zdálo se, že Ivan vůbec nechápe, co se stalo.

Za nimi se otevřely dveře na terasu. V slabém měsíčním svitu spatřili siluety nacistů. Ylva odřízla kánoe. Naskočili do nich a odrazili. Klaas v lodi za ní mohutně zabíral pádlem. Lodě rychle prořezávaly hladinu. Ylva viděla Ivana a Fredrika v kánoi před sebou. Do háje. Dva jim chybí. Ezgi a Anton. Jedna loď pořád ležela na břehu.

„Nejsme všichni. Nemůžeme odplout.“ Zanořila pádlo do vody a zkusila loď otočit. Ivan zatáhl za lano připevněné k přídi a chytil ji.

„Je pozdě. Nemáme šanci. Zabijou nás. Musíme zavolat pomoc.“

Oba uslyšeli výstřel. Střela s tupým plesknutím zajela do vody vedle nich. Potom se v rychlém sledu ozývaly dal-

ší rány. Ylva se sehnula, ponořila pádlo hluboko do vody a přitáhla je k sobě. Kánoe vyrazila vpřed. Zrychlili. Ruce je bolely námahou. Stříkalo to, jak projektily za nimi prořezávaly vodní hladinu. Potom zvuk ustal. Dostali se dostatečně daleko do tmy. Nad zátokou se rozhostilo ticho. Zastavili a poslouchali. Z pobřeží slyšeli hluboké hlasy. Ale žádný ženský.

Nikdo nevolal o pomoc.

Ani náznak, že Anton a Ezgi žijí.

Ylva zatápala po mobilu. Fredrik k ní připlul s naštváním výrazem.

„Co to kurva děláš?“

„Volám policii. A nebudu o tom diskutovat.“

„Nebude lepší záchranka?“

„Do háje, přece sem nemůžu zavolat sanitku, kterou přivítá tlupa ozbrojených nácků.“ Dopáleně zavrtěla hlavou a vytočila číslo. „Kašlu na to, co si o policajtech myslíš, nemáme na vybranou.“

Od domu se ozvalo několik dalších výstřelů. Záblesky z hlavní vypadaly na břehu jako bludičky. Ozvěna se osudově nesla po vodě. O pár stovek metrů dál uviděla pláž, ze které vyrazili a na níž stálo jejich auto schované za stromem. V telefonu se ozval hlas spojovatelky v ústředně.

Rychle ujížděli po silnici na Vissvass. Kolem ubíhal les. Vozík a lodě nechali na místě. Nemohli riskovat, že se setkají s policisty, než se dostanou do Tyresö a budou moct zmizet. Policie nemívá ve zvyku tolerovat preventivní zásahy AFA, bez ohledu na to, jestli jsou konané s dobrým záměrem, nebo ne. Ylva křečovitě svírala volant.

Naplnil ji strach.

Nesmějí být mrtví.

Kapitola 2

Sobota

YLVA SI OPATRNE přejela rukou přes čelo. Zatřásla se. Tělem stále zmítal neklid. Tržná rána se začala hojit, kvůli mírnému zanícení ale tepala a svědila. Zadržela se, aby nestrhla strup, a obrátila pohled na ostatní. Ivan seděl schoulený na jedné z matrací, které používali, když potřebovali provizorní nocleh. Vedle něj na omšelé a flekaté pohovce napůl ležel Fredrik.

Tady by nikdo nechtěl trávit víc času, ačkoli poloha a výhled lákaly developery, kteří by pozemek rádi získali. Stěny byly oprýskané a v rohu se vršil holubí trus a peří. Uprostřed místnosti stál stůl a několik kancelářských židlí. Pod dvěma vyřazenými kartotékami pořád ležely pasti na krysy, které nastražili na podzim.

Tohle místo už pro setkávání příliš nevyužívali. Jenom v naléhavých situacích.

Od akce v chatě neonacistů uplynuly dva dny. Od zásahu, který se zničehonic obrátil v útok na ně samé. Past, která mohla skončit smrtí. Když po Ylvině anonymním telefonátu dorazili na místo policisté, našli Ezgi ležící ve vlastní krvi. Nacisté stihli utéct. Ráno po akci se Fredrik dovolal Ezgiiným rodičům. Málem ani nestihli potvrdit, že žije, než obvinili Fredrika a „jeho zatracenou extremistickou bandu“ z toho, co se stalo, a zavěsili.